

WIADOMOŚCI ARCHIDIECEZJALNE

ORGAN URZĘDOWY ARCHIDIECEZJI KATOWICKIEJ

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

LUTY 2023

STOLICA APOSTOLSKA

15

Orędzie papieża Franciszka na Wielki Post 2023 roku

Asceza wielkopostna, itinerarium synodalne

Drodzy bracia i siostry! Ewangelie Mateusza, Marka i Łukasza zgodnie opisują wydarzenie przemienienia Jezusa. Widzimy w nim odpowiedź Pana na niezrozumienie, jakie okazali mu jego uczniowie. Nieco wcześniej bowiem doszło do poważnej kontrowersji między Nauczycielem a Szymonem Piotrem, który po wyznaniu wiary w Jezusa jako Chrystusa, Syna Bożego, odrzucił Jego zapowiedź męki i krzyża. Jezus stanowczo go upomniał: „Zejdź Mi z oczu, szatanie! Jesteś Mi zawadą, bo myślisz nie na sposób Boży, lecz na ludzki!” (Mt 16, 23). A „po sześciu dniach Jezus wziął z sobą Piotra, Jakuba i brata jego Jana i zaprowadził ich na górę wysoką, osobno” (Mt 17, 1).

Ewangelia o Przemienieniu Pańskim jest głoszona co roku w drugą niedzielę Wielkiego Postu. Rzeczywiście w tym okresie liturgicznym Pan bierze nas ze sobą i prowadzi na miejsce odosobnione. Nawet jeśli nasze normalne obowiązki wymagają od nas pozostania w naszych zwykłych miejscach, przeżywając powszedniość często powtarzaną, a niekiedy nudną, to w okresie Wielkiego Postu jesteśmy zaproszeni do „wejścia na wysoką górę” razem z Jezusem, aby przeżyć wraz ze świętym ludem Bożym szczególne doświadczenie ascezy.

Asceza wielkopostna to usiłowanie, zawsze ożywiane łaską, do przewyciężenia naszego braku wiary i oporów, żeby pójść za Jezusem drogą krzyżową. Tego właśnie, czego potrzebowali Piotr i inni uczniowie. Aby pogłębić naszą znajomość Nauczyciela, by w pełni zrozumieć i przyjąć tajemnicę boskiego zbawienia, realizowanego w całkowitym darze z siebie z miłości, musimy dać się Jemu prowadzić na miejsca odosobnione i w górę, odrywając się od przeciętności i próżności. Trzeba wyruszyć w drogę, drogę wiodącą pod górę, wymagającą wysiłku, ofiarności i koncentracji, jak wyprawa w góry. Te wymagania są ważne także dla procesu synodalnego, w realizację którego zaangażowaliśmy się jako Kościół. Warto, abyśmy podjęli refleksję nad tym powiązaniem, jakie istnieje między ascezą wielkopostną a doświadczeniem synodalnym.

Na „rekolekcje” na górze Tabor Jezus zabiera ze sobą trzech uczniów, wybranych by byli świadkami wyjątkowego wydarzenia. Chce, aby to doświadczenie łaski nie było indywidualne, lecz wspólne, jak zresztą całe nasze życie wiary. Za Jezusem idzie się razem. I razem, jako Kościół pielgrzymujący w czasie przeżywamy rok liturgiczny, a w nim Wielki Post, idąc z tymi, których Pan postawił obok nas jako współtowarzyszy podróży. Podobnie jak w przypadku wejścia Jezusa i uczniów na górę Tabor, możemy powiedzieć, że nasza wielkopostna droga jest „synodalna”, ponieważ odbywamy ją razem na tej samej drodze będąc uczniami jedyne Nauczyciela. Wiemy bowiem, że On sam jest Drogą, a zatem – zarówno w drodze liturgicznej jak i synodalnej – Kościół nie czyni nic innego, jak tylko coraz głębiej i pełniej wchodzi w tajemnicę Chrystusa Zbawiciela.

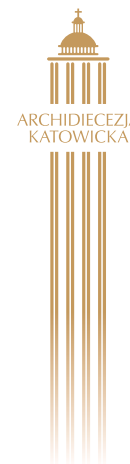
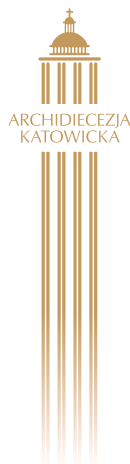
I dochodzimy do punktu kulminacyjnego. Ewangelia opowiada, że Jezus „przemienił się wobec nich: twarz Jego zajaśniała jak słońce, odzienie zaś stało się białe jak światło” (Mt 17, 2). Tu jest „szczyt”, cel podróży. Po wejściu, przebywając z Jezusem na wysokiej górze trzem uczniom

zostaje dana łaska ujrzenia Go w Jego chwale, jaśniejącego nadprzyrodzonym światłem, które nie pochodziło z zewnątrz, ale promieniowało z Niego samego. Boskie piękno tej wizji było nieporównywalnie większe niż jakikolwiek trud, jaki uczniowie mogliby podjąć, wchodząc na Tabor. Podobnie jak w każdej trudnej górskiej wyprawie: w miarę wchodzenia trzeba skoncentrować spojrzenie na ścieżce, ale panorama, która otwiera się na końcu, zaskakuje i odpłaca swoim cudem. Także proces synodalny często wydaje się zmudny i chwilami możemy się zniechęcić. Ale to, co czeka nas na końcu, to niewątpliwie coś wspaniałego i zaskakującego, co pomoże nam lepiej zrozumieć wolę Boga i naszą misję w służbie Jego królestwa.

Doświadczenie uczniów na górze Tabor zostaje dodatkowo ubogaczone, gdy obok przemienionego Jezusa pojawiają się Mojżesz i Elias, uosabiając odpowiednio Prawo i Proroków (por. Mt 17, 3). Nowość Chrystusa jest wypełnieniem Starego Przymierza i obietnic: jest nierozzerwalnie związana z dziejami relacji Boga ze swoim ludem i odsłania jej głęboki sens. Podobnie proces synodalny jest zakorzeniony w tradycji Kościoła, a jednocześnie otwarty na nowość. Tradycja jest źródłem inspiracji do poszukiwania nowych dróg, unikania przeciwstawnych pokus stagnacji i improwizowanego eksperymentowania.

Zarówno ascetyczna droga wielkopostna, jak i ta synodalna, mają za cel przemianę, tak osobistą, jak i eklezjalną. Przemianę, która w obu przypadkach znajduje swój wzór w przemienieniu Jezusa i dokonuje się dzięki łasce Jego paschalnego misterium. Aby takie przemienienie mogło się w nas w tym roku dokonać, chciałbym zaproponować dwie „ścieżki”, którymi można pójść, by wejść razem z Jezusem i razem z Nim osiągnąć cel.

Pierwsza odnosi się do nakazu, jaki Bóg Ojciec kieruje do uczniów na górze Taborze, gdy ci kontemplują przemienionego Jezusa. Głos z obłoku mówi: „Jego słuchajcie” (Mt 17, 5). Pierwsza wskazówka jest więc bardzo wyraźna: słuchać Jezusa. Wielki Post jest czasem łaski na ile słuchamy Tego, który do nas mówi. A jak do nas przemawia? Przede wszystkim w Słowie Bożym, które Kościół ofiarowuje nam w liturgii: nie pozwólmy, by padło ono w pustkę. Jeśli nie zawsze możemy uczestniczyć we Mszy Świętej, czytamy czytania biblijne dzień po dniu, także z pomocą Internetu. Oprócz Pisma Świętego, Pan przemawia do nas w braciach i siostrach, zwłaszcza w obliczach i historiach tych, którzy

potrzebują pomocy. Ale chciałbym też dodać inny aspekt, bardzo ważny w procesie synodalnym: słuchanie Chrystusa dokonuje się także przez słuchanie naszych braci i sióstr w Kościele, przez to wzajemne słuchanie, które w niektórych fazach jest głównym celem, ale które zawsze pozostaje niezbędne w metodzie i stylu Kościoła synodalnego.

Słyszac głos Ojca, „uczniowie, upadli na twarz i bardzo się zlekli. A Jezus zbliżył się do nich, dotknął ich i rzekł: «Wstańcie, nie lękajcie się!» Gdy podnieśli oczy, nikogo nie widzieli, tylko samego Jezusa” (Mt 17, 6-8). Oto drugie wskazanie na ten Wielki Post: nie chronić się w religijności składającej się z nadzwyczajnych wydarzeń, z sugestywnych doświadczeń, w obawie przed stawieniem czoła rzeczywistości z jej codziennymi zmaganiem, jej trudnościami i sprzecznościami. Światło, które Jezus ukazuje uczniom, jest przedsmakiem chwały paschalnej i ku niej trzeba zmierzać, idąc za „Nim samym”. Wielki Post jest ukierunkowany na Paschę: „rekolacje” nie są celem samym w sobie, ale przygotowują nas do przeżywania męki i krzyża z wiarą, nadzieją i miłością, aby dotrzeć do zmartwychwstania. Także proces synodalny nie powinien nas łudzić, że dotarliśmy do celu, gdy Bóg daje nam łaskę niektórych mocnych doświadczeń komunii. Także i tam Pan powtarza nam: „Wstańcie i nie lękajcie się”. Zejdźmy na równinę i niech łaska, której doświadczyliśmy, podtrzymuje nas w byciu budowniczymi synodalności w zwyczajnym życiu naszych wspólnot.

Drodzy bracia i siostry, niech Duch Święty ożywia nas w tym Wielkim Poście w naszym wchodzeniu na górę z Jezusem, by doświadczyć Jego Boskiego blasku i w ten sposób, umocnieni w wierze, abyśmy mogli podążać drogą razem z nim, który jest chwałą swego ludu i światłem pogan.

FRANCISZEK

Rzym, u św. Jana na Lateranie, 25 stycznia 2023 roku,
w święto Nawrócenia św. Pawła Apostoła.

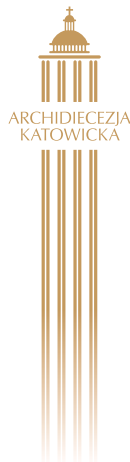
16

Wezwanie duszpasterzy i świeckich do współdziałania w Kościele i w świecie

Drodzy bracia i siostry, dzień dobry i witam! Dziękuję kard. Farrellowi i pozdrawiam was wszystkich, przewodniczących Komisji Episkopatów ds. Świeckich, wraz z liderami stowarzyszeń i ruchów kościelnych, urzędnikami Dykasterii i wszystkich obecnych.

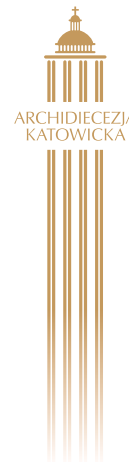
Przybyliście ze swoich krajów, aby zastanowić się nad współodpowiedzialnością pasterzy i wiernych świeckich w Kościele. Tytuł konferencji mówi o „wezwanu” do „wspólnego podążania”, umieszczając temat w szerszym kontekście synodalności. Istotnie droga, którą Bóg wskazuje Kościołowi, polega właśnie na przeżywaniu komunii i podążaniu razem w sposób bardziej intensywny i konkretny. Zachęca go do przewyciężenia działania autonomicznego, równoległych ścieżek, które nigdy się nie spotykają: duchowieństwo oddzielone od świeckich, osoby konsekrowane oddzielone od duchowieństwa i wiernych, wiara intelektualna niektórych elit oddzielona od wiary ludowej, Kuria Rzymska oddzielona od Kościołów partykularnych, biskupi oddzieleni od księży, młodzi oddzieleni od starszych, małżonkowie i rodziny mało zaangażowani w życie wspólnot, ruchy charyzmatyczne oddzielone od parafii itd. To jest w tej chwili najpoważniejsza pokusa. Trzeba jeszcze przebyć długą drogę, aby Kościół żył jako ciało, jako prawdziwy Lud, zjednoczony jedną wiarą w Chrystusa Zbawiciela, ożywiony tym samym Duchem uświęcającym i ukierunkowany na tę samą misję głoszenia miłości miłosiernej Boga Ojca.

Ten ostatni aspekt jest decydujący: Lud zjednoczony w misji. I jest to intuicja, którą musimy zawsze pielęgnować: Kościół jest świętym wiernym Ludem Bożym, zgodnie z tym, co Lumen Gentium stwierdza w numerach 8 i 12; nie populizmem czy elitaryzmem, jest świętym wiernym Ludem Bożym. Tego nie można się nauczyć teoretycznie, to się rozumie żyjąc tym. Następnie to się wyjaśnia tak, jak można, ale jeśli nie żyjecie tym, nie będziecie w stanie tego wyjaśnić. Lud zjednoczony w misji. Synodalność znajduje swoje źródło i swój ostateczny cel w misji: rodzi się

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

STOLICA APOSTOLSKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

STOLICA APOSTOLSKA

z misji i jest ukierunkowana na misję. Pomyślmy o początkach, kiedy Jezus posyłał Apostołów i wszyscy wracają szczęśliwi, bo demony „uciekały od nich”: to właśnie misja przyniosła to poczucie eklezjalności. Współdział w misji zbliża bowiem do siebie pasterzy i świeckich, tworzy jedność intencji, ukazuje komplementarność różnych charyzmatów i dlatego wzbudza we wszystkich pragnienie wspólnego podążania. Widzimy to w samym Jezusie, który od początku otoczył się grupą uczniów, mężczyzn i kobiet, i wraz z nimi przeżywał swoją posługę publiczną. Nigdy sam. A kiedy posłał Dwunastu, aby głosili królestwo Boże, wysłał ich „po dwóch”. To samo widzimy u św. Pawła, który zawsze ewangelizował razem ze współpracownikami, także świeckimi i małżeństwami. Nie w pojedynkę. Działo się tak również w momentach wielkiej odnowy i dynamiki misyjnej w historii Kościoła: pasterze i wierni świeccy razem. Nie odizolowane jednostki, ale lud, który ewangelizuje! Święty wierny Lud Boży.

Wiem, że mówiliście także o formacji świeckich, niezbędnej do przeżywania współodpowiedzialności. Również w tej kwestii chciałbym podkreślić, że formacja musi być ukierunkowana na misję. Nie tylko na teorię, inaczej popadamy w ideologię. I to jest straszne, to jest plaga: ideologia w Kościele jest plagą. Aby tego uniknąć, formacja musi być ukierunkowana na misję. Nie może być scholastyczna, ograniczona do teoretycznych idei, ale także praktyczna. Rodzi się ze słuchania Kerygmatu, karmi się Słowem Bożym i sakramentami, sprawia rozwój w rozeznaniu, zarówno osobistym, jak i wspólnotowym, i natychmiast angażuje w apostołstwo i w różne formy świadectwa, czasem proste, które prowadzą do stawania się bliskimi wobec innych. Apostołstwo świeckich jest przede wszystkim świadectwem! Świadectwem własnego doświadczenia, świadectwem swego życia, świadectwem modlitwy, świadectwem służby potrzebującym, świadectwem bliskości wobec ubogich i samotnych, świadectwem gościnności, zwłaszcza ze strony rodzin. I tak właśnie formujemy się do misji: idąc ku innym. Jest to formacja „w terenie”, a zarazem skuteczny sposób rozwoju duchowego.

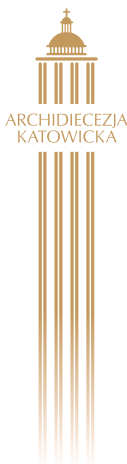
Od początku mówiłem, że „marzę o Kościele misyjnym” (Ewangelii gaudium, 27). „Marzę o Kościele misyjnym”. I przychodzi mi na myśl obraz z Apokalipsy, kiedy Jezus mówi: „Stoję u drzwi i kołaczę. Jeśli ktoś [...] drzwi otworzy, wejdę do niego i będę z nim wieczerzał” (Ap 3, 20). Ale dzisiaj dramat Kościoła polega na tym, że Jezus ciągle puka do drzwi,

ale od wewnątrz, abyśmy Go wypuścili! Wiele razy stajemy się w końcu Kościołem „więzieniem”, który nie wypuszcza Pana, który trzyma Go jako „coś własnego”, podczas gdy Pan przyszedł dla misji i chce, abyśmy byli misjonarzami.

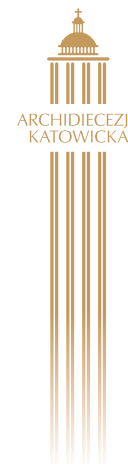
Ta perspektywa daje nam właściwy klucz do odczytania tematu współodpowiedzialności świeckich w Kościele. Rzeczywiście potrzeba dowartościowania świeckich nie zależy od jakichś nowinek teologicznych, ani od wymagań funkcjonalnych z powodu zmniejszenia liczby księży. Tym bardziej nie wynika z roszczeń grupowych, aby dać „rewanż” tym, którzy w przeszłości zostali odsunięci na bok. Ma swoją podstawę raczej we właściwej wizji Kościoła: Kościoła jako Ludu Bożego, którego świeccy są pełnoprawną częścią wraz z wyświęconymi kapłanami. Księża nie są zatem szefami, lecz sługami: pasterzami, a nie szefami.

Chodzi o przywrócenie „eklezjologii integralnej”, jak to było w pierwszych wiekach, w której wszystko jest zjednoczone przez przynależność do Chrystusa i przez nadprzyrodzoną komuniję z Nim i z braćmi, przewyciężając wizję socjologiczną, która rozróżnia klasy i rangi społeczne i która zasadniczo opiera się na „władzy” przypisanej każdej kategorii. Należy kłaść nacisk na jedność, a nie na rozdzielanie, na rozróżnienie. Osoba świecka, zamiast być uważaną za „nieduchowną” czy „niezakonną”, powinna być traktowana jako ochrzczona, jako członek świętego ludu Bożego. Słowo „osoba świecka” nie pojawia się w Nowym Testamencie, lecz mówi się o „wierzących”, „uczniach”, „braciach”, „świętych”, określenia te stosowane są do wszystkich: wiernych świeckich i wyświęconych szafarzy. Pielgrzymujący Lud Boży.

W tym jedynym Ludzie Bożym, jakim jest Kościół, podstawowym elementem jest przynależność do Chrystusa. W poruszających relacjach z Dziejów Apostolskich o męczennikach pierwszych wieków często znajdujemy proste wyznanie wiary: „Jestem chrześcijaninem” - mówili - „i dlatego nie mogę składać ofiar bożkom”. Mówi to na przykład Polikarp, biskup Smyrny [Por. EUZEBIUSZ Z CEZAREI, Historia kościelna, IV, 15, 1-43.]; mówi to Justyn i inni jego towarzysze, świeccy [Por. Akta świętych męczenników Justyna i Towarzyszy, rozdz. 1-5; PG 6, 1366-1371.]. Ci męczennicy nie mówią: „Jestem biskupem” czy „jestem świeckim”, „jestem z Akcji Katolickiej, jestem z tego zgromadzenia Maryjnego, jestem fokolarinem”. Nie, oni mówią jedynie: „jestem chrześcijaninem”. Także dzisiaj, w świecie, który coraz bardziej się laicyzuje tym,

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

co naprawdę wyróżnia nas jako Lud Boży, jest wiara w Chrystusa, a nie stan życia rozważany sam w sobie. Jesteśmy ochrzczeni, chrześcijanami, uczniami Jezusa. Wszystko inne jest drugorzędne. „Ależ, Ojczy, nawet kapłan?” – „Tak, to drugorzędne” – „Nawet biskup?” – „Tak, to drugorzędne” – „Nawet kardynał?” – „To jest drugorzędne”.

Nasza wspólna przynależność do Chrystusa czyni nas wszystkich braćmi i siostrami. Sobór Watykański II stwierdza: „ludzie świeccy, jak ze zmiłowania Bożego mają w Chrystusie brata, [...] tak też mają braci w tych, którym powierzono świętą służbę, [...] są pasterzami w rodzinie Bożej” (Lumen gentium, 32). Są braćmi z Chrystusem i braćmi z kapłanami.

W tej jednoczącej wizji Kościoła, gdzie jesteśmy przede wszystkim chrześcijanami, ludzie świeccy żyją w świetle i jednocześnie są częścią Ludu Bożego. Dokument z Puebla użył szczęśliwego wyrażenia, aby to wyrazić: świeccy są mężczyznami i kobietami „Kościoła w sercu świata” oraz mężczyznami i kobietami „świata w sercu Kościoła” [III CONFERENCE GEN. DELL'EPISCOPATO LATINOAMERICANO, Documento finale, Puebla 1979, n. 786]. To prawda, że świeccy są przede wszystkim powołani do przeżywania swojej misji w rzeczywistości świeckiej, w której są zanurzeni na co dzień, ale nie wyklucza to, że posiadają również umiejętności, charyzmaty i kompetencje, aby wnieść wkład w życie Kościoła: w animację liturgiczną, w katechezę i formację, w struktury zarządzania, w administrowanie dobrami, w planowanie i realizację programów duszpasterskich itd. Dlatego duszpasterze powinni być formowani, już od czasów seminaryjnych, w codziennej i zwyczajnej współpracy ze świeckimi, aby żywa komunია stała się dla nich naturalnym sposobem działania, a nie faktem nadzwyczajnym i okazjonalnym. Jedną z najgorszych rzeczy, jaka przydarza się pasterzom pastora, jest zapomnienie o Ludzie, z którego się wywodzi, brak pamięci. Do niego można skierować to często powtarzane słowo z Biblii: „Pamiętaj”; „pamiętaj o trzodzie, z której zostałeś wzięty, aby powrócić do służenia jej, pamiętaj o swoich korzeniach” (por. 2 Tm 1).

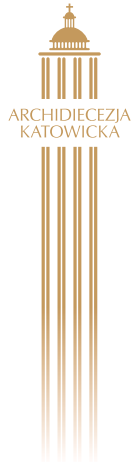
Ta żywa współodpowiedzialność przeżywana przez świeckich i duszpasterzy pozwoli przezwyciężyć dychotomie, lęki i wzajemną nieufność. Nadszedł czas, aby pasterze i świeccy szli razem, w każdej dziedzinie życia Kościoła, w każdej części świata! Wierni świeccy nie są „gośćmi” w Kościele, są u siebie, dlatego są wezwani do zatroszczenia się o swój dom. Ludzie świeccy, a zwłaszcza kobiety, muszą być bardziej

doceniani w swoich umiejętnościach oraz darach ludzkich i duchowych dla życia parafii i diecezji. Mogą nieść głoszenie Ewangelii w swoim „codziennym” języku, angażując się w różne formy przepowiadania. Mogą współpracować z kapłanami w formacji dzieci i młodzieży, pomagać narzeczonemu w przygotowaniu do małżeństwa oraz towarzyszyć im w życiu małżeńskim i rodzinnym. Należy zawsze konsultować się z nimi podczas przygotowywania nowych inicjatyw duszpasterskich na każdym poziomie, lokalnym, krajowym i powszechnym. Należy udzielić im głosu w radach duszpasterskich Kościołów partykularnych. Powinni być obecni w biurach diecezji. Mogą pomagać w duchowym towarzyszeniu innym świeckim, a także wnieść swój wkład w formację seminarzystów i zakonników. Kiedyś usłyszałem pytanie: „Ojczy, czy świecki może być kierownikiem duchowym?” To jest charyzmat świecki! Może być księdzem, ale charyzmat nie jest związany jedynie z prezbiteratem; towarzyszenie duchowe, jeśli Pan daje ci duchową zdolność do tego, jest charyzmatem świeckim. I razem z duszpasterzami muszą dawać chrześcijańskie świadectwo w środowiskach świeckich: w świetle pracy, kultury, polityki, sztuki, komunikacji społecznej.

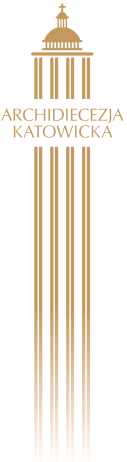
Moglibyśmy powiedzieć: świeccy i duszpasterze razem w Kościele, świeccy i duszpasterze razem w świetle.

Przypominają mi się ostatnie strony książki kardynała de Lubaca, Méditation sur l'Église, gdzie, aby powiedzieć, co jest najgorszą rzeczą, jaka może się przydarzyć Kościołowi, mówi on, że światowość duchowa, która przekłada się na klerykalizm, „byłaby nieskończenie bardziej katastrofalna niż jakakolwiek zwykła światowość moralna”. Jeśli macie czas, przeczytajcie te ostatnie trzy-cztery strony Méditation sur l'Église de Lubaca. Sugeruje on, nawet cytując autorów, że klerykalizm jest najokropniejszą rzeczą, jaka może się przydarzyć Kościołowi, nawet gorszą niż w czasach papieży żyjących w konkubinacie. Klerykalizm musi być „wypędzony”. Ksiądz czy biskup, który popada w taką postawę, wyrządza Kościołowi wielką krzywdę. Ale jest to choroba, która zaraża: jeszcze gorsze od księdza czy biskupa, który popada w klerykalizm, są sklerykalizowane laikaty: są one plagą w Kościele. Niech świecki będzie świeckim.

Drodzy przyjaciele, tymi kilkoma uwagami chciałem wskazać ideał, inspirację, która może nam pomóc w drodze. Chciałbym, abyśmy wszyscy mieli w sercach i umysłach tę piękną wizję Kościoła: Kościoła dążącego do misji, w którym jednoczy się siły i w którym idziemy razem,

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

by ewangelizować; Kościoła, w którym tym, co nas łączy, jest nasze bycie chrześcijanami, nasza przynależność do Jezusa; Kościoła, w którym świeccy i duszpasterze żyją w prawdziwym braterstwie, pracując ramię w ramię każdego dnia, w każdej dziedzinie duszpasterstwa.

Zachęcam was, abyście w waszych Kościołach byli promotorami tego, co otrzymaliście w tych dniach, aby wspólnie kontynuować odnowę Kościoła i jego nawrócenie misyjne. Z serca błogosławię was wszystkich i waszych bliskich, i proszę was o modlitwę za mnie. Dziękuję.

FRANCISZEK

Watykan, 18 lutego 2023 roku

17

Powiadomienie o mianowaniu ks. Sławomira Odera biskupem gliwickim

Kongregacja do spraw Biskupów
(Dykasteria do spraw Biskupów od 5 czerwca 2022)

Do Czcigodnego Wiktora Pawła Skworca, Arcybiskupa Metropolity Katowickiego

Dykasteria do spraw Biskupów niniejszym pismem informuje Cię z radością, iż Najwyższy Kapłan Franciszek, z Bożej Opatrzności papież, podlegającemu Twej władzy metropolity Kościołowi gliwickiemu dał dziś nowego biskupa:

Wielebnego Księdza Sławomira Odera kapłana diecezji toruńskiej

i tam dotąd moderatora formacji stałej duchowieństwa

którego dary ducha dają nadzieję, że przyczyni się do wzrostu wiary i moralności Ludu Bożego.

Informując o tym Dykasteria, modląc się o obfitość łaski Bożej dla Ciebie, zachęca Cię, abyś nowego biskupa sufragana włączonego do grona biskupów i hierarchii Kościoła katolickiego przyjął po bratersku,

z doświadczeniem, jakie posiadasz w sprawach duszpasterskich, jeśli byś prosił o radę i pomoc, aby mógł skuteczniej wypełniać powierzone mu zadanie dla dobra swego Kościoła.

+ MARCUS CARD. OUELLET

Dan w Rzymie w Dykasterii do spraw Biskupów, 28 stycznia 2023 roku

Prot. N. 120/2022

EPISKOPAT POLSKI

18

Apel o modlitwę za ofiary trzęsienia ziemi w Turcji i Syrii

Wobec ogromu cierpienia, jakie spowodowało trzęsienie ziemi na terenie Turcji i Syrii, apeluję do wszystkich biskupów, księży, osób życia konsekrowanego i wiernych świeckich w Polsce o modlitwę za ofiary i poszkodowanych w tym kataklizmie.

Proszę również, aby w najbliższą niedzielę na wszystkich Mszach świętych odprawianych w Polsce, dołączono do modlitwy wiernych specjalne wezwanie w tejże intencji.

Niech dobry Bóg ma w swojej opiece wszystkie ofiary tej tragedii. Niech zmarłych obdarzy życiem wiecznym, a tym, którzy ocalili, da nadzieję i duchowe umocnienie.

ABP STANISŁAW GADECKI

Metropolita Poznański, Przewodniczący KEP

Warszawa, 7 lutego 2022 roku

19

Zgromadzenie Kontynentalne Synodu o synodalności podsumowanie

Pozdrowieniami abp. Gintarasa Grušasa, przewodniczącego Rady Konferencji Episkopatów Europy, zakończyła się pierwsza część Zgromadzenia Kontynentalnego Synodu, które odbywa się w Pradze od 5 do 12 lutego.

Były to cztery dni modlitwy i intensywnej pracy. W codziennej Mszy Świętej i w chwilach wspólnej modlitwy uczestnicy modlili się o pokój w Ukrainie, za ofiary trzęsienia ziemi w Turcji i Syrii, o jedność chrześcijan.

Towarzyszyła im, i będzie tak do niedzieli 12 lutego, cicha i nieustanna modlitwa wielu braci i siostr życia kontemplacyjnego, w 180 klasztorach rozsianych po Europie.

Podczas sesji roboczych przedstawiono 39 raportów krajowych na temat pytań zawartych w Dokumencie dla etapu kontynentalnego; swobodna i spokojna dyskusja była kontynuowana w pracy w grupach: podzieleni na 13 grup, uczestnicy kontynuowali refleksję „nad spostrzeżeniami, które rezonują, nad napięciami i rozbieżnościami, które się pojawiają, nad priorytetami i wezwaniami do działania, którymi należy się podzielić z innymi Kościołami”. Z Pragą łączyło się również 270 uczestników online, delegatów krajowych Konferencji Episkopatów, podzielonych na 12 grup, którzy przedstawili Zgromadzeniu podsumowania swoich prac.

Wiele swobodnych wypowiedzi i zaproszonych gości złożyło się na prawdziwe doświadczenie synodalne: abp Grušas przypomniał, że „synodalność jest tematem naszego spotkania i myślę, że doświadczyliśmy owoców wzajemnego słuchania się. Doświadczyliśmy, że jesteśmy jedną rodziną, jednym Kościołem, świeckich, mężczyzn i kobiet, osób konsekrowanych i biskupów. I doświadczyliśmy, czym jest ta rodzina na poziomie europejskim”.

Komitet Redakcyjny przedstawił Zgromadzeniu projekt dokumentu końcowego. Jest to dokument, który został zredagowany zgodnie ze wskazówkami i słowami zgromadzenia, a nie przygotowany z wyprze-

żeniem, co sprawia, że jest to dokument wstępny i nadal podlega „poprawkom” zgromadzenia oraz pewnym korektom redakcyjnym. Dokument, który został zatwierdzony przez Zgromadzenie, po wprowadzeniu żądanych zmian, zostanie zwrócony wszystkim uczestnikom w celu ewentualnej dalszej korekty, zanim zostanie przekazany do Sekretariatu Generalnego Synodu.

Wnioski zawarte w dokumencie, uzupełnione zgodnie ze wskazaniami Zgromadzenia, można uznać za pierwszy owoc pracy tych dni. Zostaną one przekazane w całości. Dokument ten może być rozpowszechniany w celu wspólnej refleksji.

Wśród punktów opisanych przez dokument znalazła się potrzeba pogłębienia teologii synodalności oraz potrzeba formacji do synodalności, która uwzględnia także znaki czasu. Jedną z mocnych propozycji zgromadzenia jest to, aby tego rodzaju spotkanie, które zgromadziło biskupów i świeckich, odbywało się w regularnych odstępach czasu, przynajmniej co dziesięć lat.

Od jutra, aż do 12 lutego, spotykać się będą tylko przewodniczący Konferencji Episkopatów, aby kolegiально dokonać przeglądu przeżytego wspólnie doświadczenia synodalnego.

Praga, 9 lutego 2023 roku

Nota końcowa biskupów

Dziękujemy Panu za doświadczenie synodalności, które po raz pierwszy na poziomie kontynentalnym zgromadziło nas – biskupów, kapłanów, osoby konsekrowane i świeckich – obok siebie. Cieszymy się, ponieważ podczas tych dni w Pradze odkryliśmy, że chwile wspólnie przeżywanej modlitwy, a jeszcze bardziej praca w zgromadzeniu, były doświadczeniem głęboko duchowym i prawdziwie synodalnym. Wzajemne słuchanie, owocny dialog, relacje z tego, jak nasze wspólnoty kościelne przeżywały pierwszą fazę procesu synodalnego i przygotowywały się do tego spotkania kontynentalnego, są wyraźnym znakiem naszej wyjątkowej przynależności do Chrystusa.

Sprawozdania krajowe, praca w grupach i liczne wystąpienia, których wysłuchaliśmy, zostały zebrane w dokumencie końcowym przedstawionym Zgromadzeniu, który będzie wkładem Kościołów w Europie

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

w opracowanie Instrumentum laboris Synodu. Dziękujemy wszystkim, którzy podzielili się swoimi doświadczeniami ze szczerością i szacunkiem dla różnych wrażliwości. Dziękujemy również Komitetowi Redakcyjnemu za wielką pracę włożoną w opracowanie tego dokumentu.

Jako owoc tego doświadczenia synodalnego, my, biskupi, zobowiązujemy się do dalszego przeżywania i wspierania procesu synodalnego w strukturach i praktyce naszych diecezji. To doświadczenie troski o cały Kościół w Europie umocniło nas w zobowiązaniu do wiernego przeżywania naszej powszechnej misji. Zobowiązujemy się do wspierania wskazań Ojca Świętego, następcy św. Piotra, na rzecz Kościoła synodalnego czerpiącego z doświadczenia komunii, uczestnictwa i misji w Chrystusie.

Pragniemy razem – święty lud Boży, świeccy i pasterze – pielgrzymować drogami Europy, aby głosić radość Ewangelii, która płynie ze spotkania z Chrystusem. Chcemy to czynić razem z wieloma braćmi i siostrami innych wyznań chrześcijańskich.

Pragniemy dążyć do rozszerzenia przestrzeni naszych namiotów, aby nasze wspólnoty kościelne były miejscami, w których każdy czuje się przyjęty.

Praga, 11 lutego 2023 roku

w Wspomnienie Najświętszej Maryi Panny z Lourdes

20

Apel w związku z pierwszą rocznicą agresji rosyjskiej na Ukrainę

W piątek 24 lutego br. minie rok od zbrodniczej napaści Rosji na Ukrainę. Do tej pory wojna pochłonęła setki tysięcy osób, nie tylko żołnierzy, ale również cywilów, w tym kobiety, dzieci i osoby starsze. Miliony osób straciły domy i zostały zmuszone do ucieczki w poszukiwaniu pomocy i bezpiecznego schronienia.

W ewangelicznym geście miłosiernego samarytanina, otworzyliśmy z hojnością nasze domy i serca. Granice Polski przekroczyło 8,5 mln uchodźców wojennych, a duża część z nich znalazła w naszej ojczyźnie

pomoc i schronienie. Osoby prywatne oraz instytucje przystąpiły do niesienia pomocy potrzebującym.

Kościół w Polsce, za pośrednictwem Caritas Polska i Caritas diecezjalnych udzielił wsparcia w różnej formie ponad 2 mln uchodźców. Wartość pomocy w postaci udzielenia schronienia, posiłków, paczek żywnościowych i darów rzeczowych oraz wsparcia integracyjnego wyniosła ok. 337 mln zł. Od pierwszych dni wojny Caritas udziela wsparcia rzeczowego w Ukrainie, wysyłając transporty pomocy humanitarnej o wartości ok. 260 mln zł.

Po roku bohaterskiej obrony Ukrainy wojna trwa nadal, przynosząc kolejne ofiary i dalsze zniszczenia. Ukraińcy wciąż potrzebują naszej pomocy. Z tego powodu, zwracam się z apelem do księży biskupów, kapłanów, osób życia konsekrowanego i wszystkich wiernych świeckich, aby w piątek 24 lutego br. we wszystkich kościołach w Polsce wnieść modlitwy w intencji sprawiedliwego pokoju w Ukrainie, a w niedzielę 26 lutego br., po każdej Mszy Świętej, zorganizować zbiórkę środków finansowych, które za pośrednictwem Caritas Polska, zostaną przeznaczone na pomoc ofiarom wojny.

Ufam, że dzięki modlitwie – już wkrótce – będziemy cieszyć się sprawiedliwym pokojem w Ukrainie, a dzięki naszemu wsparciu materialnemu, żaden z naszych braci i sióstr Ukraińców nie pozostanie bez pomocy.

ABP STANISŁAW GADECKI

Metropolita Poznański, Przewodniczący KEP

Warszawa, 16 lutego 2023 roku

21

List do harcerzy z okazji Dnia Myśli Braterskiej

Droga Rodzino Harcerska, Czcigodni Księża Kapelani,

Zwracam się dzisiaj do Was z okazji Dnia Myśli Braterskiej. Serdecznie Was pozdrawiam i zapewniam o łączności duchowej. Podczas Mszy świętej w Katedrze Polowej Wojska Polskiego dziękowałem Bogu wraz z zastępami harcerzy i harcerek z Polski i z zagranicy za harcerską służbę wszystkich polskich druhen i druhów na całym świecie.

Miniony rok wychodzenia z pandemii Covid-19 był czasem mozolnej pracy nad kształtowaniem charakteru i osobowości młodego człowieka w służbie Bogu i bliźniemu w duchu zasad harcerskich. Mimo odosobnienia i przez długi czas braku spotkania osobowego udało się Wam wyjść zwycięsko z tej pandemii. Obyście teraz mogli wrócić do organizowania Waszej pracy harcerskiej i organizowania zbiórek, obozów i zlotów. Niech czas doświadczenia odosobnienia zmobilizuje Was do jeszcze większej troski o ducha wspólnotowego!

Rok 2022 przebiegał także pod znakiem toczącej się wojny w Ukrainie. Stanowi ona dla nas ostrzeżenie, do czego prowadzi niepokonana żądza władzy i posiadania. Ukazuje jednocześnie, do czego jest zdolny człowiek, kiedy kieruje się szlachetnymi motywacjami i odpowiedzialnością za ojczysty dom. Wojna za wschodnią granicą naszej Ojczyzny niejako uzasadnia potrzebę i konieczność harcerskiej formacji służącej dojrzałej miłości Boga, drugiego człowieka i Ojczyzny!

Rok 2022 był także ściśle związany ze wspomnieniem Patrona Harcerstwa Polskiego bł. ks. Stefana Wincentego Frelichowskiego, który przed 20 laty został uznany Patronem Harcerstwa Polskiego. Pragnę przywołać słowa papieża, wypowiedziane przy okazji beatyfikacji podharcymistrza Wicka do całej rodziny harcerskiej, które nic nie straciły na aktualności: „Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój, albowiem oni będą nazwani synami Bożymi (Mt 5,9). Godność tego imienia słusznie przysługuje wyniesionemu dziś do chwały ołtarzy księdzu Stefanowi Wincentemu Frelichowskiemu. (...) Zwracam się także do całej rodziny polskich harcerzy, z którą nowy Błogosławiony był głęboko związany.

Niech stanie się dla was patronem, nauczycielem szlachetności i orędownikiem pokoju i pojednania”.

Bł. Stefan Wincenty Frelichowski został oficjalnie ogłoszony Patronem Harcerstwa Polskiego dokładnie 23 lutego 2003 roku. Zatem obecnie przeżywamy 20. rocznicę tego aktu. Ponadto w tym roku przypada 110. rocznica jego urodzin. W związku z tymi okolicznościami ogłosiłem w Katedrze Polowej dla harcerek i harcerzy oraz skautów w Polsce i poza jej granicami Rok Dziękczynienia za Patronat bł. Stefana Wincentego!

Mam nadzieję, że rozpoczęty rok stanie się okazją do bliższego zapoznania się z życiem Wicka i do naśladowania jego postawy w relacji do Boga, ludzi i samych siebie.

Proszę Was, aby tam gdzie to tylko jest możliwe organizować każdego miesiąca Msze Św. w intencji kanonizacji Patrona Harcerstwa Polskiego.

W ramach Roku Dziękczynienia planowana jest w dniach 17-18 maja Pielgrzymka Dziękczynna do Rzymu, do grobu św. Jana Pawła II i na spotkanie z Ojcem Świętym Franciszkiem. Podczas tej pielgrzymki przewidziane jest też uczestnictwo w uroczystościach na Monte Cassino z okazji kolejnej rocznicy stoczony tam bitwy w czasie II wojny światowej.

Pragnę Was też zaprosić na centralne uroczystości wprowadzenia relikwii bł. Stefana Wincentego Frelichowskiego do Panteonu Wielkich Polaków w Świątyni Bożej Opatrzności w Warszawie, które odbędą się 4 czerwca. Poprzedzi je harcerskie czuwanie modlitewne w sobotę 3 czerwca.

Szczegóły wymienionych uroczystości zostaną Wam przekazane w późniejszym czasie.

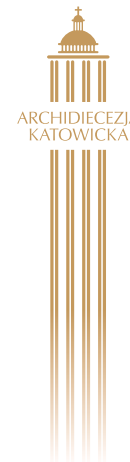
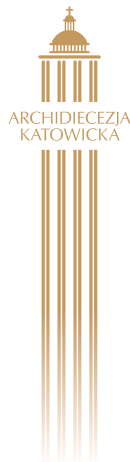
Przyjmijcie pasterskie błogosławieństwo na każdy dzień Roku Dziękczynienia i na dochowanie wierności harcerskiemu przyrzeczeniu.

BP WIESŁAW LECHOWICZ

Biskup Polowy Wojska Polskiego

Delegat KEP ds. Harcerstwa w Kraju i za Granicą

Warszawa, 25 lutego 2023 roku

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ABP WIKTOR SKWORC
METROPOLITA KATOWICKI

LISTY PASTERSKIE I KOMUNIKATY

22

Komunikat o wsparciu parafii ewangelicko-augsburskiej „Wspieram Szopienice”

Księżę Proboszczu! Bracia i Siostry! W nawiązaniu do „Wezwania Arcybiskupa Katowickiego w związku z tragedią w parafii ewangelicko-augsburskiej w Katowicach – Szopienicach”, odczytanego w parafiach w ubiegłą niedzielę, po wysłuchaniu biskupa Diecezji Katowickiej Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego oraz proboszcza tej parafii informuję, iż poszkodowanym w eksplozji, którzy utracili cały swój dobytek, potrzebna jest finansowa pomoc.

Konieczna jest również pomoc, która umożliwi tamtejszej wspólnocie przywrócenie do funkcjonowania budynku kościoła. Z powodu wybuchu uszkodzone zostały w kościele wszystkie drzwi, szyby. Nie działa instalacja elektryczna. W tej chwili nie jest możliwe celebrowanie tam modlitw i nabożeństw, które zostało przeniesione do udostępnionej kaplicy.

Nie możemy być obojętni wobec tragedii, która spotkała naszych ochrzczonych braci i siostry przynależących do Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego, i dlatego zwracam się do wszystkich wspólnot parafialnych archidiecezji katowickiej z serdeczną prośbą o ich finansowe wsparcie.

Niech ofiary na ten cel będą zebrane przed naszymi kościołami przez parafialne zespoły Caritas po Mszach św. w jedną z najbliższych niedziel. Wpłat można dokonywać bezpośrednio na konto Caritas Ar-

chidiecezji Katowickiej: ING Bank Śląski S.A., ul. Sokolska 34, 40-086 Katowice, na rachunek o numerze 96 1050 1214 1000 0090 3169 8062. W tytule wpłaty należy wpisać: „Wspieram Szopienice”.

W imieniu poszkodowanych w tej tragedii przekazuję wszystkim darczyńcom szczerze Bóg zapłać! za dar serca i proszę o ich dalsze modlitewne wspieranie.

Z pasterskim błogosławieństwem

† WIKTOR SKWORC

Arcybiskup Metropolita Katowicki
Katowice, 1 lutego 2023 roku
ad VA I-7/23

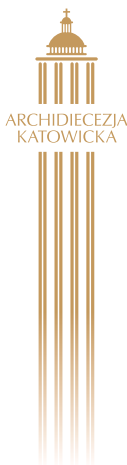
23

Komunikat w sprawie pomocy ofiarom trzęsienia ziemi w Turcji i Syrii

Drodzy Diecezjalnie! Bracia i Siostry! Kościół w Polsce jednoczy się dzisiaj na modlitwie w intencji ofiar trzęsienia ziemi w Turcji i Syrii, której towarzyszy niezbędna wobec rozmiarów tragedii pomoc finansowa. Proszę Was zatem, Bracia i Siostry, o otwartość serca i hojną ofiarność, którą można okazać poprzez indywidualne wpłaty na konto Caritas Archidiecezji Katowickiej. Szczegółowe informacje w tej sprawie zostaną umieszczone na stronach internetowych i w mediach parafialnych.

Pomoc poszkodowanym będzie udzielana we współpracy z siostrzаныmi organizacjami sieci Caritas. Zebrane środki zostaną w pierwszej kolejności przeznaczone na zaspokojenie najpilniejszych potrzeb osób poszkodowanych, takich jak żywność, opieka medyczna, ciepłe i bezpieczne schronienie. W dalszej kolejności będziemy wspierali odbudowę i rewitalizację zniszczonych obszarów, a także lokalną ludność w jej bieżących potrzebach.

Za każdy dar serca i wrażliwość, którą rodzi chrześcijańskie miłosierdzie, składam wszystkim serdecznie Bóg zapłać! W duchu wdzięcz-

ności i modlitewnej jedności podczas niedzielnej Eucharystii udzielam pasterskiego błogosławieństwa.

† WIKTOR SKWORC

Arcybiskup Metropolita Katowicki

Katowice, 9 lutego 2023 roku

VA I-10/23

Zarządzenie Komunikat Arcybiskupa Katowickiego należy odczytać w niedzielę 12 lutego 2023 r. w ramach ogłoszeń duszpasterskich oraz rozpowszechnić na stronach internetowych, portalach społecznościowych i w parafialnych mediach wraz z następującą informacją: Pieniądze na pomoc poszkodowanym można wpłacać na konto Caritas Archidiecezji Katowickiej w ING Bank Śląski S.A., ul. Sokolska 34, 40-086 Katowice; nr rachunku 96 1050 1214 1000 0090 3169 8062; tytuł wpłaty: „Pomoc Turcji i Syrii” lub poprzez system płatności elektronicznej na portalu katowickiej Caritas: <https://dobrodaj.pl/>

24

Komunikat przed święceniami diakonatu

Drodzy Diecezjanie, w najbliższą sobotę 25 lutego o godz. 15.00 w katedrze Chrystusa Króla w Katowicach odbędą się święcenia diakonatu. Czterech alumnów Wyższego Śląskiego Seminarium Duchownego rozpoczyna dzisiaj tygodniowe rekolekcje, przez które przygotowują się bezpośrednio do przyjęcia święceń. Serdecznie proszę o Wasze modlitewne wsparcie dla nich.

Diakonat jest pierwszym stopniem sakramentu święceń. Diakoni posługują we wspólnocie Kościoła ściśle związani z biskupem i prezbiterami. Do diakonów należy między innymi asystowanie im przy celebracji Eucharystii, głoszenie Ewangelii, prowadzenie pogrzebów i pełnienie różnych dzieł miłości (por. KKK 1569n).

Do udziału w liturgii święceń zapraszam młodzież, szczególnie z parafii pochodzenia kandydatów do święceń, animatorów, lektorów i mini-

strantów wraz z ich księżmi opiekunami. Zapraszam również osoby należące do Towarzystwa Przyjaciół Seminarium oraz do grup wspierających modlitwą kapłanów i powołania do służby Bożej. Niech Wasza obecność przy nowych diakonach będzie dla nich umocnieniem i czytelnym znakiem, że ich posługa jest dla Was ważna.

Wierni wezwaniu Jezusa: „Proście Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo” (Łk 10,2), módlmy się o nowe powołania do pełnienia w Kościele posługi płynącej z sakramentu święceń. Pamiętajmy o tegorocznych maturzystach, prosząc Boga, aby z odwagą przyjęli zaproszenie do życia według rad ewangelicznych. Przez wstawiennictwo bł. ks. Jana Machy, patrona naszego Seminarium oraz dzieła powołań do służby Bożej w Kościele katowickim, polecajmy Chrystusowi, Najwyższemu Kapłanowi, alumnów i wychowawców seminaryjnych.

Na pełnienie chrześcijańskiego powołania wszystkim udzielam pasterskiego błogosławieństwa.

† WIKTOR SKWORC

Arcybiskup Metropolita Katowicki

Katowice, 16 lutego 2023 roku

VA I-12/23

25

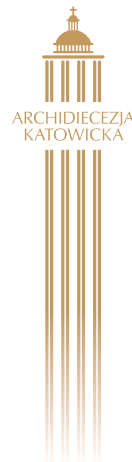
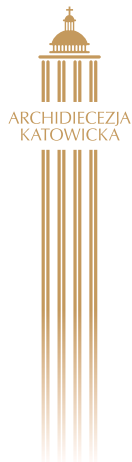
List pasterski na Wielki Post 2023 roku

Razem z Jezusem idźmy na pustynię!

Drodzy Bracia i Siostry! Drodzy Diecezjanie!

Przyjęciem popiołu na nasze głowy weszliśmy w czas Wielkiego Postu. Przed nami 40 dni pokuty i nawracania się w myśl wskazań płynących z liturgii, przemawiającej do nas słowem Bożym, zwłaszcza ewangelicznym wezwaniem do uczynków miłosierdzia.

Niech nas prowadzi Dobry Pasterz, który oddał swoje życie za nas na drzewie krzyża i ponawia swoją ofiarę podczas każdej Eucharystii. Przypomnijmy sobie - co jest szczególnie ważne po okresie pandemii - że wszyscy są zaproszeni na ucztę Baranka (por. Ap 19,9). „Aby na nią wejść, potrzebna jest jedynie szata weselna wiary, która pochodzi ze słu-

chana Jego słowa” (por Rz 10,17; DD, nr 5). Dlatego z należąca uwagą przyjmujemy w pierwszą niedzielę Wielkiego Postu dar Bożego Słowa i odkrywamy punkty styeczne między życiem Zbawiciela a naszym.

1. Jezus na pustyni. Doświadczenie pokusy.

Ewangelia ukazuje nam dziś Jezusa zmagającego się na pustyni z pokusami podsuwanymi przez złego ducha. Aby zrozumieć istotę tego wydarzenia, o którym Jezus opowiadał pewnie swoim uczniom, trzeba wspomnieć towarzyszące mu, czy nawet poprzedzające go, fakty. Należy do nich chrzest Jezusa w Jordanie i połączona z nim teofania, czyli objawienie Boga w tajemnicy Trójcy Świętej. Najważniejsze w tym objawieniu są słowa Ojca: „Tyś jest mój Syn umiłowany, w Tobie mam upodobanie” (Mk 1,11b). Wydaje się, że to oświadczenie jest fundamentalnie ważne dla dalszej drogi Jezusa, Syna Bożego. Proklamowana przez Ojca miłość wobec Syna nadaje sens całemu Jego życiu oraz udziela Mu mocy do przechodzenia przez wszystkie etapy życia, zwłaszcza przez etap śmierci, przed którą wypowiada w Ogrójcu akt posłuszeństwa: „Ojcze, jeśli chcesz, zabierz ode Mnie ten kielich! Jednak nie moja wola, lecz Twoja niech się stanie!” (Łk 22,43).

Jako przybrane dzieci Boże, odkrywamy w tym wydarzeniu to, co istotne dla nas, co podstawowe: każdy z nas jest przez Boga umiłowany miłością stałą i bezwarunkową. Tylko tej miłości, tego upodobania możemy być pewni. Ważne jest także to, że na pustynię Jezus nie idzie sam; to Duch Święty Go wyprowadza i Mu towarzyszy (por. Mk 4,1). Duch Święty prowadzi Go od Jordanu na pustynię, miejsca 40-dniowego odosobnienia, które było czasem przebywania z Ojcem, do odkrywania misji, do walki duchowej i przygotowania do działalności; podjęcia dzieła głoszenia Królestwa Bożego i zbawienia.

Bracia i Siostry! Doświadczenie Jezusa na pustyni ważne jest dla każdego z nas, bo i my, ochrzczeni w imię Trójcy Świętej, doświadczamy pokus, wśród których najbardziej agresywne są właśnie te, których doświadczyl nasz Pan: pragnienie nasycenia, dostatku chleba; pokusa pychy i pożądanie bogactwa.

Najpierw diabeł skierował do Jezusa ofertę przemiany kamieni w chleb. To pokusa szybkiego nasycenia się. Chodzi tu o chleb codzienny, ale również o realizowanie siebie w kolejnych pomysłach na życie, na spełnianie się bez względu na cenę, jaką trzeba płacić. Jest to żądza zaspokojenia na pierwszym miejscu tego, co doczesne: podkreślenie wła-

snej woli, przy jednoczesnym pomijaniu woli Bożej, w tym tego, co dotyczy wieczności. Odpowiedź i zarazem podpowiedź Jezusa jest prosta: przyjmuj słowo Boże, słuchaj Boga, bo w Nim znajduje się źródło szczęścia na ziemi i w niebie.

Druga pokusa dotyczy pychy. Chodzi o pragnienie przesadnego znaczenia, popularności i sławy z pominięciem prymatu Boga, pragnienie sprzeczne z pierwszym Bożym przykazaniem: „Nie będziesz miał bogów innych oprócz Mnie” (Pwt 5,8). Konsekwencją takiej postawy może być poczucie samotności, opuszczenia, rozgorzyczenia i brak normalnych relacji międzyludzkich. Dlatego Jezus daje konkretną radę: „Nie będziesz wystawiał na próbę Pana, Boga” (Mt 4, 7), co oznacza: zaufaj Bogu i daj pierwszeństwo Jego przykazaniom, Jego woli. Umacniaj w sobie wolę przynależności do Boga.

Trzecia pokusa dotyczy pożądania bogactwa. Łatwo wpaść w pułapkę takiego pożądania, przywiązania się do tego, co materialne, materializmu praktycznego, który widzi sens życia w gromadzeniu rzeczy. Dlatego Jezus wzywa: zachowaj umiar i odpowiedzialność w tym, co doczesne i materialne; zaprasza na drogę życia w wewnętrznej wolności.

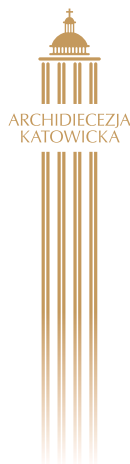
2. Wyjść na pustynię, by spotkać Boga i zacząć nowe życie.

Niech doświadczenie Jezusa na pustyni staje się naszym doświadczeniem. Pozwólmy, wpatrując się w przykład Jezusa, by Duch Święty wyprowadził nas jako Kościół, który tworzymy, na wielkopostną pustynię, byśmy jeszcze bardziej byli z Panem; nawracali się i wierzyli w Ewangelię. Nawracać się znaczy zwracać się ku Bogu, w czym radykalnie pomaga sakrament pokuty, przyjęty już na progu Wielkiego Postu. Odrzucenie grzechu i przyjęcie Bożego miłosierdzia uskrzydla do wytrwałości i przeżywania Wielkiego Postu na serio, do przemiany życia mocą Bożej łaski.

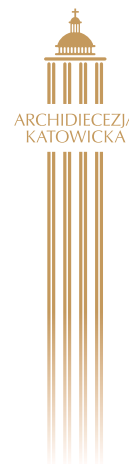
Pomocą na drodze nawracania się i utrwalania jego owoców są tradycyjne nabożeństwa pasyjne: droga krzyżowa i gorzkie żale. Serdecznie zachęcam do udziału w tych nabożeństwach, które prowadzą nas pod krzyż Chrystusa, by medytacja nad Jego męką mobilizowała nas i motywowała do zmiany stylu życia.

Szczególną pomocą na tej drodze są parafialne rekolekcje. To czas odnowy i zbierania w całość naszego życia, by zobaczyć siebie w lustrze Bożego słowa i we wspólnocie Kościoła.

Tak jak wszyscy ochrzczeni są zaproszeni na ucztę Baranka, tak w Wielkim Poście wszyscy parafianie są zaproszeni do uczestnictwa

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

w rekolekcjach. Proszę wszystkich i każdego o ewangelizacyjne zaangażowanie, o zanieśenie zaproszenia do udziału w parafialnych rekolekcjach do sąsiadów i znajomych. Będzie to ważne świadectwo, iż warto w Wielkim Poście pomyśleć o tym, co istotne, w czasach, które tak wiele stawiają pod znakiem zapytania.

Rekolekcje służące nawróceniu odbywają się nie tylko w parafii i nie tylko w Wielkim Poście. Przez cały rok można korzystać ze spotkań i rekolekcji stanowych, tematycznych, organizowanych przez różne katolickie środowiska: archidiecezję, parafie, ruchy i wspólnoty czy zgromadzenia zakonne. Nasza archidiecezja od wielu lat, troszcząc się o formację wiernych, organizuje rekolekcje w domach rekolekcyjnych, dedykowane m.in. dla rodzin, dla narzeczonych (w ramach przygotowania do małżeństwa), dla katechetów i nauczycieli religii, dla nadzwyczajnych szafarzy Komunii św., dla seniorów i zaangażowanych w życie parafii oraz rodziców księży i osób konsekrowanych. Najstarszy taki dom znajduje się w zespole pałacowo-parkowym w Wodzisławiu Śl. - Kokoszykach. Oprócz tego mamy do dyspozycji Ośrodki Spotkań i Formacji im. św. Jadwigi Śląskiej w Brennej. W tych miejscach zapewnione są godne i bezpieczne warunki pobytu, aby przebywając w nich można było z łatwością koncentrować się na odbudowie i wzmocnieniu relacji z Bogiem.

3. Styl życia: codzienny czas pustyni.

Bracia i Siostry! Wychodzenie na pustynię nie może być jedynie okazjonalne, winno ono stać się chrześcijańskim stylem życia. Jezus był na pustyni 40 dni, ale także później, każdego dnia szukał odosobnienia, trwał na modlitwie. Świadczy o tym Ewangelia: „Nad ranem, gdy jeszcze było ciemno, wstał, wyszedł i udał się na miejsce pustynne, i tam się modlił” (Mk 1,35).

Oprócz uczestnictwa w niedzielnej Mszy świętej i tradycyjnych modlitw, do których jesteśmy przywiązani, zadbajmy każdego dnia o chwile ciszy, w których po prostu trwamy przed Bogiem. Serdecznie zachęcam do wstępowania do kościołów, choćby na krótką adorację Najświętszego Sakramentu. Szukajmy też w domu przestrzeni do cichej modlitwy. Niektórzy urządzają w swoich mieszkaniach przestrzenie ciszy, tworzą pustynię, wolną od hałaśliwości i natręctwa mediów.

Potrzebujemy też karmić się Słowem Bożym, bo „wiara rodzi się z tego, co się słyszy, tym zaś, co się słyszy, jest słowo Chrystusa” (Rz 10,17). Znajdujmy więc każdego dnia czas na czytanie Pisma Święte-

go, zwłaszcza Ewangelii i odnoszenie tego słowa do swojego życia. A patrząc z wiarą na krzyż, będziemy wzrastali w zdolności przyjmowania miłości Boga, słuchania Go i rozeznawania Jego woli.

Cenne są również inne pomoce w naszym duchowym wzrastaniu: lektura papieskich tekstów i pism katolickich, zwłaszcza towarzyszącego nam od 100 lat Gościa Niedzielnego, a ponadto zaangażowanie w życie parafii, udział w katechezach dla dorosłych. Po prostu, praktyczne wyznawanie i realizacja wyznania: „Wierzę w Kościół Chrystusowy”.

4. Droga z Chrystusem i Kościołem.

Bracia i Siostry! Na koniec chciałbym przytoczyć słowa papieża Franciszka z jego orędzia na Wielki Post 2023 r. : „Oprócz Pisma Świętego, Pan przemawia do nas w braciach i siostrach, zwłaszcza w obliczach i historiach tych, którzy potrzebują pomocy. Ale chciałbym też dodać inny aspekt, bardzo ważny w procesie synodalnym: słuchanie Chrystusa dokonuje się także przez słuchanie naszych braci i sióstr w Kościele, przez to wzajemne słuchanie, które w niektórych fazach jest głównym celem, ale które zawsze pozostaje niezbędne w metodzie i stylu Kościoła synodalnego”.

Podążajmy więc wraz z całym Kościołem w stronę Paschy, nawracając się do Pana i wzrastając w wierze, w postawie słuchania, pamiętając o modlitwie, wyrzeczeniu i czynach miłosierdzia. Głęboko wierzę, że ten wysiłek okaże się owocny. Nie może być inaczej, ponieważ Bóg jest Miłością, a Duch Święty, towarzyszący nam na pustyni codzienności, obdarza łaską siedemkroć, bo moc z prawicy Ojca ma, jak śpiewamy w hymnie do Ducha Świętego.

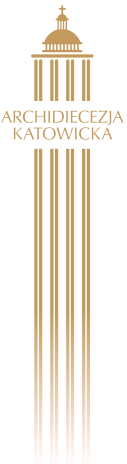
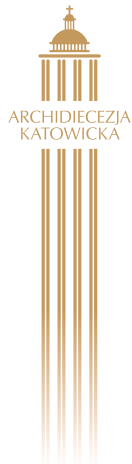
Na przeżywanie Wielkiego Postu każdemu i każdej z Was z serca błogosławię.

† WIKTOR SKWORC

Arcybiskup Metropolita Katowicki

Katowice, 22 lutego 2023 roku

VA I-13/23

HOMILIE METROPOLITY

26

Wytrwali w służbie do końca

Homilia Arcybiskupa Katowickiego

Dzień Życia Konsekrowanego; Katowice, katedra, 2 lutego 2023 roku

1. Serdecznie witam osoby życia konsekrowanego, obecne w katowickiej katedrze. Wspólnie myślimy o tych siostrach i braciach, którzy z powodu obowiązków, przybyć tu nie mogli; myślimy też o konsekrowanych osobach chorych, osłabionych, odprawiających jak to zwykł mówić bp Józef Kurpas, „nieszpory życia”. A przekraczając granice naszego kraju myślimy o naszych siostrach i braciach posługujących w krajach misyjnych, w krajach nowej ewangelizacji, zwłaszcza na Wschodzie, zwłaszcza na Ukrainie, Białorusi i Rosji, gdzie doświadczają różnych niebezpieczeństw. Wspomagajmy ich naszą bliskością, pomocą i modlitwą.

Siostry i Bracia! Od 100 lat i więcej przynależycie do krajobrazu Kościoła na Górnym Śląsku; pisaliście jego historię oraz kształtujecie teraźniejszość oraz przyszłość. Wg stanu na jesień 2021 r w archidiecezji posługiwały 653 siostry w 76 domach zakonnych, przynależących do 24 różnych zgromadzeń i zakonów. Ta bogata skala duchowości i posług została wzbogacona w minionym roku przez trzy nowe wspólnoty: przez siostry Kapucynki Naj. Serca Jezusowego; siostry św. Jadwigi Królowej – Służebnice Chrystusa Obecnego przez braci Karmelitów Bosych. Serdecznie was witamy w naszej wspólnotcie i przekazuję życzenia zadomowienia i łaski nowych powołań. W sumie w archidiecezji posługuje 120 zakonnych prezbiterów i 40 braci. Systematycznie rośnie wspólnota konsekrowanych dziewczyc i wdów.

2. Siostry i Bracia! Od I Niedzieli Adwentu każdy z nas jest zaproszony przez Kościół w Polsce do wyznania i świadectwa: „Wierzę w Kościół Chrystusowy”.

Wiara i dzisiejsza liturgia słowa, prowadzą nas do świątyni, do Domu Boga. Tu znajdujemy motywację do dziękczynienia za ten dom

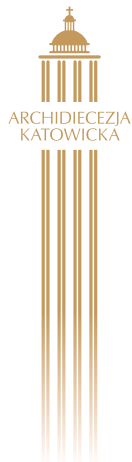
Boga, za świątynię naszej katedry p.w. Chrystusa Króla, matkę kościołów archidiecezji katowickiej.

Katedry mają swoją historię i często dzielą losy mieszkańców danego terytorium. Nie inaczej było w przypadku naszej katedry, której wznoszenie rozpoczęto w 1927 roku; budowę wstrzymali Niemcy w czasie okupacji a władze komunistyczne swoimi decyzjami uniemożliwiły jej wybudowanie wg pierwotnych planów, przez co została pozbawiona zamierzonej przez architektów harmonii. I choć ostatecznie została poświęcona w 1955 i to pod nieobecność ówczesnego biskupa katowickiego Stanisława Adamskiego i służy budowaniu Kościoła Żywego, to jej materialne budowanie nadal trwa.

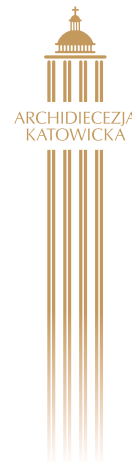
W latach prowadzących do jubileuszu 100-lecia archidiecezji katowickiej (2025) odnowiliśmy zewnętrznie nasz katedralny kościół a nad wejściem do niego został umieszczony tympanon, zwieńczenie, będzie przedstawiał hołd ludu śląskiego dla Chrystusa Króla. W projekcie sprzed 100 laty miał być wykutym w kamieniu duszpasterskim programem, stawiającym w centrum Chrystusa i wzywającym wszystkie stany do oddawania Mu czci. Aktualnie niesie to samo przesłanie z tym jednak, że stał się już pomnikiem wierności Chrystusowi Królowi wielu pokoleń żyjących na Górnym Śląsku, któremu patronują św. Jadwiga i św. Jacek, też umieszczeni nad wejściem do katedry, jako reprezentacja osób konsekrowanych. Swoimi szeroko otwartymi ramionami Jezus Chrystus mówi mieszkańcom Katowic, całej archidiecezji i metropolii: „Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię” (Mt 11, 28), A umieszczony poniżej napis nakazuje: Soli Deo honor et gloria!

3. Możemy być pewni, iż z takim samym przeświadczeniem, że Bogu samemu należy się cześć i chwała, do jerozolimskiej świątyni wchodził bohaterowie dzisiejszej Ewangelii.

Maryja wraz z Józefem przynoszą Jezusa do Jerozolimy, aby przedstawić Go Panu (Łk 2,22). Uczynili to zgodnie z Prawem Pańskim, według którego każde pierworodne dziecko płci męskiej będzie poświęcone Panu (Łk 2,23). Rozważanie tego ewangelicznego wydarzenia z życia Świętej Rodziny przypomina nam, że wiara, którą przeżywamy w codzienności, manifestuje się w świątyni. Jest ona miejscem doświadczenia sacrum, ziemią świętą, wiecznikiem, miejscem budowania więzi z Bogiem przez Chrystusa w Duchu Świętym i wspólnoty ochrzczonych, Kościoła.

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

W świątyni była obecna prorokini Anna służąca Bogu wiernie w postach i na modlitwie (por. Łk 2,37) oraz starzec Symeon wyczekujący pociechy Izraela, który przyszedł tam za natchnieniem Ducha (por. Łk 2,25.26). Wczytując się uważnie w wersety tej ewangelicznej perykopy nie sposób nie zauważyć, że wszyscy oni tworzą wspólnotę osób, których życie opiera się na słowie Bożym; o wspólnotę wiary przeżywaną w postawie wierności i otwartą na natchnienia Ducha Świętego. Wspólnotę osób świadomych istnienia wewnętrznego sanktuarium, dbających o świątynię swego ciała. Przypomina nam o tym św. Paweł: Czyż nie wiecie, że ciała wasze są członkami Chrystusa? Czyż nie wiecie, że ciało wasze jest przybytkiem Ducha Świętego, który w was jest, a którego macie od Boga, i że już nie należycie do samych siebie? Za wielką cenę bowiem zostaliście nabyci. Chwalcie więc Boga w waszym ciele. (1Kor 6,18-20), o które mamy dbać i je pielęgnować jak dalej mówił św. Paweł: „Przecież nigdy nikt nie odnosił się z nienawiścią do własnego ciała, lecz [każdy] je żywi i pielęgnuje, jak i Chrystus - Kościół, bo jesteśmy członkami Jego Ciała Ef 5,29).

I jeszcze ostrzega: Jeżeli ktoś zniszczy świątynię Boga, tego zniszczy Bóg (1Kor3,17). W pierwszym znaczeniu odnosi się to do grzeszników, w szerszym kontekście do śmierci, która niszczy nasz doczesny przybytek. Ta śmierć, zostanie pokonana jako ostatni wróg (1Kor 15,26).

Bracia i Siostry! Muszę powiedzieć w trosce o was, jeszcze bardziej konkretnie: „żywcie i pielęgnujcie wasze ciała”; dbajcie o siebie, o swoje zdrowie, nie zapominając, że ta troska wyraża się codziennym stylem życia, szeroko pojętą profilaktyką, badaniami i medycznymi konsultacjami. Więc dbajcie o swoje zdrowie.

Bracia i Siostry! Wobec trwającej wojny, kiedy historia się powtarza, nie możemy nie wspomnieć bł. Siostry Marii Paschalis Jahn i jej dziewięć Towarzystek, beatyfikowanych blisko rok temu we Wrocławiu (2022.06.11).

Przy końcu II wojny światowej, w roku 1945, wśród powszechnego zamętu, wśród ludzi przebywających na Śląsku było wielu chorych, starych i okaleczonych, sierot i bezdomnych. Dla nich wszystkich pomocą była wytrwała i ofiarna służba sióstr zakonnych. Wśród nich były siostry ze Zgromadzenia Sióstr św. Elżbiety – Siostra Maria Paschalis Jahn i jej dziewięć Towarzystek.

Były zwyczajnymi siostrami, radośnie przeżywającymi swoje powołanie, ofiarnie służącymi ludziom w prostym codziennym poświęceniu. Radzieccy żołnierze Armii Czerwonej podczas przejścia frontu na zachód w szczególny sposób znęcali się nad kobietami w habitach: brutalnie je bijąc, dręcząc fizycznie oraz mordując. Taki los spotkał także elżbietanki. Większość z nich zginęła w obronie czystości własnej oraz powierzonych ich opiece chorych, osób starszych i dziewcząt, inne - pełniąc posługę miłosierdzia wobec bliźnich, a niektóre zmarły na skutek doznanych udręczeń i wycieńczenia. W atmosferze ogólnego terroru i zastraszenia, siostry przeszły własną drogę krzyżową aż na Golgotę, naśladowując męczeństwo Chrystusa.

Dzisiaj wrocławskie błogosławione, przypominając wszystkie kobiety, ofiary wojen, przemocy i gwałtów, uczą nas, że nie wolno się poddawać. Że są wartości, za które trzeba być gotowym życie dać – czy to w codziennej, ofiarnej służbie, czy to - nawet - w heroicznym oporze wobec zła. Bo „kto wytrwa do końca, ten będzie zbawiony” (Mt 24,13).

Siostry i Bracia! Módlmy się za siebie nawzajem, byśmy – żyjąc według rad ewangelicznych, świadomi ich wartości, jako prorockiego znaku, wytrwali w służbie Chrystusowi, Jego Kościołowi i ludziom do końca. Amen.

27

Naucz mnie chodzić drogą Twojej prawdy

Homilia Arcybiskupa Katowickiego

Święcenia diakonatu; Katowice, katedra, 25 lutego 2023 roku

„Naucz mnie chodzić drogą Twojej prawdy” – to wezwanie, które Kościół umieścił między pierwszym czytaniem a ewangelią, uświadamia nam, że jesteśmy uczniami Chrystusa. Aż trzykrotnie wołaliśmy: „Naucz mnie chodzić drogą Twojej prawdy” i słuchaliśmy słów psalmu 86. Jego treść jestem łącznikiem między przesłaniem, jakie niesie nam czytanie pierwsze i ewangelia.

„Naucz mnie chodzić drogą Twojej prawdy” – to ważna umiejętność dla każdego z nas, a zwłaszcza dla tych naszych braci, którzy podjęli de-

czyż, aby wstąpić na pierwszy próg Chrystusowego kapłaństwa i przy pełnej aprobachie Kościoła przyjąć dziś święcenia diakonatu.

Święty Augustyn poświęcił temu psalmowi pasjonujący komentarz w swoich Rozważaniach na temat psalmów, widząc w nim pieśń Chrystusa i chrześcijanina. Zatem „niech mówi każdy chrześcijanin, albo lepiej niech to powie całe ciało Chrystusa, niech to wykrzykuje wszędzie, pośród utrapień, różnych pokus, niezliczonych skandali: Strzeż duszy mojej, gdyż jestem święty! Ratuj swego sługę, Boże mój, w którym pokładam nadzieję. I dodaje: a więc ten chrześcijanin nie jest pyszny, bo nadzieję pokłada w Panu” (t. II, Roma 1970, s. 1251).

W pełni identyfikujemy się z autorem psalmu 86. Pełni pokory wdychamy jak on: prosimy, by Pan nakłonił swego ucha; by strzegł duszy; by się zmiłował i nas uratował. Bo jest dobry i łaskawy, pełen łaski dla wszystkich, którzy Go zzywają.

2. Bracia i Siostry! Nikt w tej katedrze nie wzywa dziś Bożej pomocy bardziej i nikt nie lokuje swojej nadziei w Bogu bardziej niż wy, kandydaci do diakonatu. Wyczuwalna jest intensywność waszej modlitwy, gdy swoimi czynicie słowa psalmisty: „Wysłuchaj, Panie, modlitwę moją i zważ na głos mojej prośby”.

Drodzy Bracia, kandydaci do diakonatu! W pełni identyfikujemy się z waszą modlitwą i błagamy Boga, aby was wysłuchał.

Cud wysłuchania już się dokonał, a jego owocem są słowa z ewangelii, skierowane już nie do celnika imieniem Lewi, tylko do każdego z was. Słowa jednoznacznie proste, pouczające, co robić. Jezus mówi: „Pójdź za Mną”. A wy jak ewangeliczny celnik zostawiacie wszystko, poszłście za Nim i za Nim idźcie. Jesteście na drodze naśladowania! Idźcie konsekwentnie i wytrwale za Nim przez wszystkie dni i lata.

3. Bracia i Siostry! Co zostawia przyjmujący diakonat, co w jego przypadku znaczy „wszystko”? Mówi o tym liturgia święceń. Za chwilę złożycie przyrzeczenia: modlitwy, posłuszeństwa i życia w stanie bezżennym dla Królestwa niebieskiego, zobowiązania fundamentalne dla przyjmujących święcenia kapłańskie w Kościele katolickim.

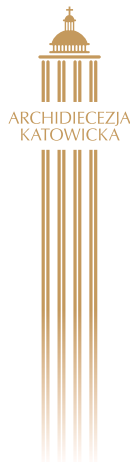
Jednak Jezus w dzisiejszej ewangelii otwiera nam wszystkim oczy na jeszcze jedną rzeczywistość i domaga się naszej w niej aktywności: „Nie potrzebują lekarza zdrowi, ale ci, którzy się źle mają. Nie przyszłem powołać do nawrócenia się sprawiedliwych, lecz grzeszników”.

Bracia! Jako wspólnota Kościoła winniśmy zauważać tych, którzy się źle mają. I to pod jakimkolwiek względem. Szybko dostrzegamy i prawidłowo reagujemy na potrzebujących, tych, którzy mają się źle pod względem materialnym; trudniej nam przychodzi reagowanie na duchowe potrzeby bliźnich wokół nas. Nie odpowiedzą na nie pomocne specjalistyczne poradnie. Jedną z ważnych współczesnych potrzeb jest potrzeba wysłuchania. Wielu ludzi czuje się niewysłuchanych, a przez to zmarginalizowanych w społeczeństwie, a nawet w Kościele. I wy jako diakoni, a potem prezbiterzy, winniście to zmieniać; winniście wysłuchiwać i działać w myśl zasady: „Mój czas jest waszym czasem”; winniście przez wysłuchanie, towarzyszenie, duchową bliskość prowadzić grzeszników do nawrócenia.

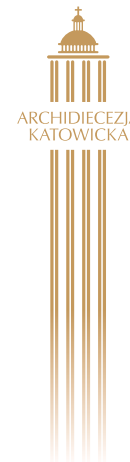
4. Do tego, co dziś powiedział wam i nam Jezus w Ewangelii, przynależą organicznie słowa proroka Izajasza, który najpierw mobilizuje do zrobienia porządku niejako ze sobą: „Jeśli u siebie usuniesz jarzmo, przestaniesz grozić palcem i mówić przewrotnie”, to tak przygotujesz się do otwarcia serca na bliźnich i do charytatywnego działania, do podawania chleba i karmienia przygnębionej duszy. W tej działalności macie się niejako specjalizować, bo „jeśli podasz twój chleb zgłodniałemu i nakarmisz duszę przygnębioną”, wówczas twoje światło zabłyśnie w ciemnościach.

I spełni się to, co jest dziś twoim, bracie, marzeniem: „Pan cię zawsze prowadzić będzie”.

I to, bracia, są nasze życzenia pod waszym adresem. Niech każdego z was Pan zawsze prowadzi; ku następnemu stopniu sakramentu kapłaństwa; niech prowadzi ku świętości, a ty zawsze bądź, pozostań diakonem: sługą wszystkich, sługą Boga i człowieka. Amen.

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

28

Bądźcie świętymi

Homilia Arcybiskupa Katowickiego
Msza o beatyfikację ks. Blachnickiego;
Katowice, katedra, 27 lutego 2023 roku

„Gorąco pragnąłem spożyć tę Paschę z wami, zanim będę cierpiał”
(Łk 22,15)

1. Desiderio desideravi – „Gorąco pragnąłem”. Tymi słowami rozpoczyna się list apostolski papieża Franciszka z 2022 r. do „biskupów, prezbiterów i diakonów, osób konsekrowanych i wiernych świeckich o formacji liturgicznej Ludu Bożego”. Serdecznie zachęcam do jego lektury w czasie Wielkiego Postu, kiedy wyżej cytowane słowa „gorąco pragnąłem” zyskują nową intensywność. Lektura rozdziałów tego listu ma nas prowadzić do przeżywania zachwyty nad tajemnicą paschalną. Gdyby tego zachwyty zabrakło – pisze papież Franciszek – „moglibyśmy naprawdę narazić się na bycie nieprzemakalnymi wobec oceanu łaski, który zalewa każdą celebrację” (DD 24).

2. Na pewno nie był „nieprzemakalny” wobec oceanu łaski, który zalewa każdą celebrację, sługa Boży Franciszek Blachnicki. Jako wierny świadek Zmartwychwstałego Pana, w Jego Kościele urzeczywistnił on – w sobie samym – prawdę o konieczności żywej wiary, relacji z Chrystusem. Wracając do przełomowych w jego życiu doświadczeń z celi, w której śmierć zdawała się czekać tuż za progiem, zapisał w Testamencie znamienne słowa o wielkim darze, który otrzymał: „Rzeczywistość wiary – od tamtej chwili, bez przerwy przez 44 lata – określa dynamikę mego życia i jest we mnie «źródłem wody wytryskującej ku życiu wiecznemu». Nigdy w tym okresie nie przeżywałem wątpliwości co do wiary i nigdy nie miałem innych celów i zainteresowań, poza wynikającymi z wiary i skierowanymi ku Ojcu w Duchu Świętym, w realizacji wielkiego planu zbawienia, Wszystkie moje decyzje były podejmowane z motywacji wiary”.

Z tego pierwszego daru wypływał też inny: dar wizji „żywego Kościoła” – jako „wszystko obejmującego programu życia i działania”. Ojciec Franciszek Blachnicki pisał: „Gdyby Pan pozwolił mi jeszcze żyć i działać,

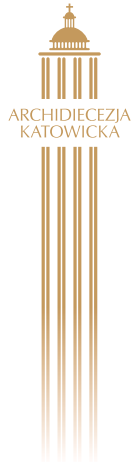
jednego bym tylko pragnął, abym mógł skuteczniej i owocniej ukazywać pośrodku współczesnego świata piękno i wielkość Tajemnicy Kościoła – sakramentu, czyli znaku i narzędzia jedności wszystkich ludzi”.

Program życia sługi Bożego, zachowany w dziele formacyjnym Ruchu Światło-Życie, nazwany przez św. Jana Pawła II „eklezjologią Soboru Watykańskiego II przełożoną na język pewnego ruchu, pewnego działania” jest dla Was – dla tysięcy oazowiczów – wiarygodnym i pięknym modelem życia. Ksiądz Franciszek Blachnicki uczył nas, że synteza trzech wymiarów zaangażowania chrześcijanina: martyria, leiturgia i diakonia urzeczywistnia koinonię, wspólnotę Kościoła. Wspólnotę ludzi mających świadomość współudziału, „współuczestnictwa w dziele świętych w światłości” (Kol 1,12). Dzieje się tak w każdym wymiarze Kościoła: w parafii, w diecezji i w całym Kościele powszechnym, w Kościele Chrystusowym, w który wierzymy.

3. Bracia i Siostry! Sługa Boży Franciszek był nie tylko głosicielem słowa Bożego i sługą sakramentów Kościoła, przede wszystkim Eucharystii. Cały proces beatyfikacyjny, proces badania jego pism i życia wykazał, że był słuchaczem i wykonawcą słowa. Istniało w nim elementarne pragnienie i dążenie do świętości dzięki łasce Chrystusa. Dlatego bez przesady możemy powiedzieć, iż świadomy Bożej woli, wypowiedzianej dziś przez Mojżesza: „Bądźcie świętymi, bo Ja jestem święty, Pan, Bóg wasz” (Kpł 19,1), stosował się do Bożych przykazań, do wszystkich nakazów i zakazów; do wszystkich „nie będziesz” i „będziesz”, jakie wybrzmiały w pierwszym czytaniu z Księgi Kapłańskiej.

A po swojej śmierci w Calsbergu w roku 1987, kiedy stanął przed Synem Człowieczym, usłyszał słowa: „Pójdźcie, błogosławieni u Ojca mego, weźcie w posiadanie Królestwo, przygotowane dla was od założenia świata”, bo pełnił – jak wielu przed nim i po nim – uczynki miłosierdzia.

Bracia i Siostry! Wierzymy w te słowa i jesteśmy przekonani, że sługa Boży Franciszek jest już błogosławiony „u Ojca”. Bardzo pragniemy, aby został też uznany błogosławionym przez wspólnotę Kościoła. Dlatego z cierpliwością i ufnością odmawiamy modlitwę o beatyfikację. W dniu, kiedy były prefekt Kongregacji ds. Świętych, kard. Angelo Amato, otrzymywał od nas positio dotyczące naszego Kandydata na ołtarze (2013.02.27), powiedział, że każdy święty ma swój czas. Więc czekamy cierpliwie na czas sługi Bożego Franciszka. Równocześnie cieszymy się, że nadszedł czas właściwy dla bł. ks. Jana Franciszka Machy i Rodziny Ulmów.

Modlimy się i czekamy na zakończenie śledztwa, jakie w sprawie okoliczności śmierci sługi Bożego ks. Franciszka Blachnickiego prowadzi pion śledczy Instytutu Pamięci Narodowej. Na stronie internetowej IPN-u każdy może przeczytać: „Śledztwo w sprawie zabójstwa ks. Franciszka Blachnickiego zostało podjęte na nowo w dniu 21 kwietnia 2020 roku (...) Na obecnym etapie śledztwa działania prokuratora zmierzają do procesowej weryfikacji okoliczności śmierci ks. Franciszka Blachnickiego, w szczególności odnoszących się do jej przyczyny i mechanizmu”. W tym miejscu przytaczam słowa śp. Janusza Kurtyki, który jako prezes IPN-u w 2010 zginął w Smoleńsku: „Wolni ludzie w wolnym kraju mają prawo do prawdy historycznej o swojej najnowszej historii”.

Czekamy więc na prawdę o historii życia sługi Bożego Franciszka, do której jako społeczeństwo i Kościół mamy prawo. Czekamy na prawdę opartą o fakty i wyniki prowadzonego śledztwa; mamy prawo poznać „przyczyny i mechanizmy”. Trwamy w modlitwie o beatyfikację ks. Franciszka i czekamy na wyniki śledztwa, które mogą mieć wpływ na dalszy przebieg procesu beatyfikacyjnego.

4. Bracia i Siostry! W Wielkim Poście 2023 roku kontynuujcie wasze osobiste zaangażowanie w budowanie Kościoła, który jest naszym wspólnym domem. Powinna Was cechować szczególna wierność Bożemu Słowu i Eucharystii. Niech płonie w Was pragnienie urzeczywistnienia Kościoła rozumianego tak, jak tego uczy Sobór Watykański II. Budujcie niestrudzenie Kościół-Wspólnotę i pamiętajcie o poleceniu, które dziś padło z ust Boga przez Mojżesza: „Bądźcie świętymi”! By to wezwanie nie było tylko ogólne i teoretyczne, słyszeliśmy zarówno w czytaniu z Księgi Kapłańskiej, jak i w Ewangelii listę konkretnych przykładów, jak świętość może/powinna się manifestować. Jak realizować w codzienności to wezwanie, jak za nim nadążać? Te wszystkie bardzo konkretne wezwania ostatecznie stają się jednym w przykazaniu miłości bliźniego. Miłość bliźniego – mająca źródło w miłości Boga, jest ostatecznie istotą tego, w czym wyraża się pragnienie świętości. Kto z miłości ku Bogu kocha bliźnich, ten pozwala swoje życie przeświecić Bożą świętością. Wyjątkowym wezwaniem są „bracia najmniejsi”, z którymi nasz Pan się identyfikuje: „Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci... Mnie uczyniliście”.

Niech czas Wielkiego Postu obudzi w nas świadomość fundamentalnego powołania ochrzczonych, powołania do świętości. Niech prowa-

dzi nas ku niej to samo, co prowadziło sługi Bożego Franciszka Blachnickiego: modlitwa, post, jałmużna i dzieła miłosierdzia. To droga, aby czas wielkopostnej ascezy stał się czasem łaski, a może i drogą uproszenia łaski rychłej beatyfikacji. Amen.

PERSONALIA

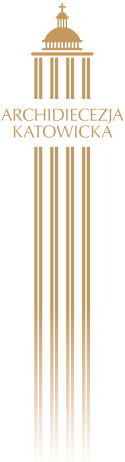
29

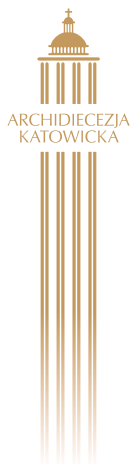
Dekrety i nominacje

Ks. Błotko Robert	wicedziekan dekanatu Tychy Nowe
Ks. Chromy Roman	dziekan dekanatu Pszczyna
o. Golonka Tomasz OP	ojciec duchowny kapłanów Katowice – Śródmieście na drugą kadencję
Ks. Kocoń Zbigniew	wicedziekan dekanatu Katowice – Śródmieście
Ks. Kontny Piotr	pomoc duszpasterska w Parafii Wszystkich Świętych w Jastrzębiu-Zdroju – Szerokiej i kapelan Zakładu Karnego w Jastrzębiu-Zdroju – Szerokiej
Ks. Nowicki Andrzej	dziekan dekanatu Katowice – Śródmieście na drugą kadencję
Ks. Pacwa Mariusz	administrator Parafii Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Bukowie

Zwolnieni z funkcji i urzędów

Ks. Rak Bernard	administradora tymczasowego ex currendo Parafii Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Bukowie
------------------------	---

Spis Treści

STOLICA APOSTOLSKA

15	Orędzie na Wielki Post 2023	45
16	Wezwanie duszpasterzy i świeckich do współdziałania w Kościele i w świecie	49
17	Powiadomienie o mianowaniu ks. Sławomira Odera biskupem gliwickim	54

EPISKOPAT POLSKI

18	Apel o modlitwę za ofiary trzęsienia ziemi w Turcji i Syrii	55
19	Zgromadzenie Kontynentalne Synodu o synodalności podsumowanie	56
20	Apel w związku z pierwszą rocznicą agresji rosyjskiej na Ukrainę . .	58
21	List do harcerzy z okazji Dnia Myśli Braterskiej	60

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ABP WIKTOR SKWORC METROPOLITA KATOWICKI

LISTY PASTERSKIE I KOMUNIKATY

22	Komunikat o wsparciu parafii ewangelicko-augsburskiej „Wspieram Szopienice”	62
23	Komunikat w sprawie pomocy ofiarom trzęsienia ziemi w Turcji i Syrii	63
24	Komunikat przed święceniami diakonatu	64
25	List pasterski na Wielki Post 2023 roku	65

HOMILIE METROPOLITY

26	Dzień Życia Konsekrowanego, 2 lutego 2023	70
27	Święcenia diakonatu, 25 lutego 2023	73
28	Msza o beatyfikację ks. Blachnickiego, 27 lutego 2023	76
29	PERSONALIA	79